

Red

Ólmos fáradtságot érzett, mintha százezer kilométert tekert volna dombnak felfelé vagy köveket pakolt volna alvás nélkül hetekig. A rettegés csak néhány másodperccel később borította el – még akkor sem volt egészen tudatánál, és nehéz is lett volna a névtelen iszonyatból kivakarni magának valami öntudatféléit. A gyomrát egy hatalmas mancs szorította össze, nem is, ő maga volt egy hatalmas állat gyomrában: nem is a fáradtság miatt nem tudta felemelni a kezét, hanem mert szorosan körbeölelte a nyálkás tömlő. Nem emlékezett rá, hogyan kerülhetett ide, csak összefüggéstelen képek villantak eszébe. Rémülten teker a bozótosban; az öregasszony eltorzuló arca; egy hatalmas, szőrös fenevad tátott szája; mindent elborító rettegés. A félelemtől és az undortól sikítani akart, de a szája nyirkos, ragacsos váladékkal telt meg. Fuldokolva küzdött az életéért.

Amikor benyitott, már négyen ültek a zárt osztály zsebkendőnyi dohányzóhelyiségében, Red épphogy befért az ajtón. A dohányosok – egy zsíros hajú, zaklatott fiatal nő, két alkoholmegvonásos külsejű fürdőköpenyes férfi és egy torzonborz, pizsamás pasas – kelletlenül helyet szorítottak neki. A pizsamást látásból ismerte: az előző alkalommal is egyszerre feküdtek az osztályon, és amíg a lány nem járhatott ki, a borzashajút kérte meg, hogy hozzon neki kávé a földszinti automatából.

A nevét és a diagnózisát nem tudta, idáig nem fejlődött a kapcsolatuk, de Red reménykedett benne, hogy az elmúlt három évben nem történt túl nagy változás a Dohányzó íratlan szabályait illetően. Akkoriban két szál cigit lehetett cserélni egy Rivotrilért és hármat egy Leponex tablettáért, Red pedig sikeresen elrejtette a reggeli gyógyszerosztáskor a komplett nyugtatóadagját. Egyáltalán nem volt nehéz: bár az ápolók végignézték, ahogy a szájába veszi a tablettákat és nyel egyet, gyerekjáték volt a gyógyszert a hátsó bölcsességfoga mellé kanalazni, és amint elfordultak, kiköpni onnan. Kicsit nyálas lett persze, de az árfolyamát ez nem befolyásolta. A történetek után pedig – különösen, mivel ezúttal még homályosan sem sikerült összeraknia, mi is történt pontosan – majd meghalt egy szál cigiért.

– Hello – mondta csak úgy a levegőbe. – Tudja valaki, milyen nap van? – A zaklatott nő fel sem pillantva zokogni kezdett, a pizsamást szemlátomást hidegen hagyta a kérdés, de az egyik fürdőköpenyes alkesz komolyan elgondolkodott a válaszon.

– Lássuk csak – felelte komótosan. – Tegnap voltak a Múmiák, tehát ebben az esetben vagy kedd, vagy csütörtök.

Red sosem gondolta volna, hogy valaha épp az fogja valami furcsa biztonságérzettel eltölteni, ha újra hallhatja az ismerős, zártosztályos szlenget.

Ami az első pszichózisát illeti, az tiszta sor volt. Közben persze nem tudta, hogy épp megőrül, utólag azonban könnyű volt összerakni a történeteket. Valamennyit az is segített, hogy a kórház, ahová a rendőrök és a mentők együttes erővel, akarata ellenére bevonszolták, oktatókórház volt: ez azt jelentette, hogy amikor már csak kismértékben folyt a nyála a belepumpált Haloperidoltól, onnantól nagyjából naponta kellett elmesélnie a tüneteit és az életét egy újabb csapat orvostanhallgatónak. Red eleinte tartott tőlük, de mint kiderült, néhány hosszúsoknyás idealistát leszámítva az orvostanhallgatók unottan nyomkodták telefonjaikat és eszük ágában sem volt fogas kérdéseket feltenni. Vagy akár felpillantani.

Red tizennyolc éves volt, amikor eljött otthonról és a fővárosba költözött – már-már közhelyes lépés volt ez, ha az ember a múltja és az úgynevezett családja elől menekülve szeretne új életet kezdeni. Lakótársát a Tumbren ismerte meg, hónapok óta követte a feminista lányt, amikor az az egyik posztjában albérlőtársnőt keresett. Természetesen rettentő félelmetes volt fogni az összes spórolt pénzét és egy idegen városba

költözni olyasvalakihez, akit még sosem látott, de Red addigra már hozzászokott a félelemhez. Ettől sem rettegett jobban, mint bármi mástól.

Eleinte nem volt gond. Elvállalta az első állást, ahová felvették: egy takarítócégnek takarított, többnyire irodákba küldték, néha beesett egy-egy magánlakás. A fennmaradó időben kutyasétáltatást vállalt, nem fizettek sokat, de még így is mindig büntudata volt, amiért ezért pénzt kap. Sokkal jobban szerette a kutyákat az embereknél, jobban értette a reakcióikat és tőlük egyáltalán nem félt. A kutyák is szerették őt. Valószínűleg akkor is kutyákat sétáltatott volna szabadidejében, ha neki kell érte fizetnie. Edina is remek lakótársnak bizonyult: kevés időt töltött otthon, nem zaklatta Redet feleslegesen és nem csapott zajt éjszaka.

Minden jól ment, amíg Red észre nem vette a bajszos férfit a metróban. A lány több megállón keresztül nem vett levegőt és a szívverése is egészen biztosan megállt, hiszen a Bajszos nem lehet itt! A Bajszost egyszer s mindenkorra maga mögött hagyta, több száz kilométerre lakik egy békés kisvárosban, magyart tanít és általános iskolás lányokat erőszakol meg, vagy csábít el, mikor hogy jön ki a lépés. Red maga sem tudta volna megmondani, mi is történt köztük pontosan, csábítás vagy erőszak, pedig több évig tartott. Azért azt tudta, hogy fájt, tudta, hogy félt, és azt is, hogy valószínűleg örökké együtt fog élni a szégyennel – teljesen mindegy, hogy Edina könyvei szerint nem az áldozat a hibás, és a bántalmazónak kellene szégyellnie magát. Ezek az emberek nyilvánvalóan sosem kerültek még csak hasonló helyzetbe sem. Red nem „szégyellte magát”, hanem ő maga volt a Szégyen. Nem egy érzés volt, amitől akár meg is szabadulhatott volna – a része volt, akárcsak a haja vagy a kezei.

A metróban persze nem az a bajszos utazott, csupán egy hasonló. Csakhogy Red ettől kezdve feszülten figyelt a metróban, az utcán, a lépcsőházban és mindenhol, hátha mégis felbukkan az eredeti. Nem teljesen világos, mikortól fordult át a szimpla óvatosság totális örületbe – mindenesetre Edina egy szerdai napon arra érkezett haza több hetes önkénteskedés-világjárásából, hogy Red lesóványodva reteg a kanapé sarkában. Eleinte éjjel még le mert menni a boltba kajáért, de mivel dolgozni már nem mert eljárni, a pénze is gyorsan fogyott. És minden óvatosság hiábavaló volt: amikor már egyáltalán nem ment ki az utcára, akkor is felhallatszott az alsó szomszédok hangja, amiből néha egy-egy szót azért ki lehetett venni – ilyeneket, hogy „jól megcsinálta azt a szegény kis puncit”, meg a Bajszos keresztnevét, és még durvább trágárságokat is.

A zárt osztályon a bírói szemlét hívták Múmiáknak: három, egyenként körülbelül kilencvenéves jogász alkotta az ütőképes csapatot, akik az akarataik ellenére pszichiátriára kerülő betegeket „szemlézték”. Ez nagyjából annyiból állt, hogy az aggastyán meg a két öreg néni leült egy asztalhoz a zárt osztály ebédlőjében, az ápolók egyenként odavezették hozzájuk a betegeket, ők begyógyszerelve kókadoztak, a Múmiák meg reszkető, múlt századi kézírásukkal kitöltötték a szükséges formanyomtatványokat. Pecset, és máris jogosan tartanak fogva. Annak idején Red nagyon szerette volna nekik elmesélni, hogyan tuszkolták be a mentőbe akarata ellenére és hurcolták ide és adtak neki injekciót, de sajnos annyira zombi volt a gyógyszerektől, hogy csak dadogni tudott. Később meg, amikor már jobban lett, kijárhatott a kertbe és bejárhatott a csoportterápiákra, okafogyottá vált a dolog.

A mostani alkalom valahogy más volt. Kórházi hálóingben gubbasztott a pszichiátrián a dohányzóban és próbálta összerakni magát – ebben nem volt más. Csak éppen nem állt össze semmiféle történet, csupán képek és érzések villantak fel az agyában. Fogak, szőr, nyál, undor és rettegés. Vér, talán vér is. Egy hatalmas állat üvöltése, vagy csak dörgött az ég? Az érzés, hogy nem kap levegőt, valamivel tele van a szája, hogy képtelen kiszabadulni valami rémes, rossz szagú, nyálkás helyről. Kutyák, talán kutyák is voltak, vagy azt csak képzelte? Vagy az egész csak képzelte? Álmodta? Álmodta is, most is, a kórházi

ágyban is álmodott valami rémeset, klausztofóbiásan vergődött és majdnem megfulladt, amikor szerencsére felébredt.

Egy darabig csak ácsorgott a kezelő ajtajában és az éjszakás ápolót bámulta. Nagydarab, lófarkas pasas volt, Red az előző bentfekvéséről emlékezett rá, goromba és udvariatlan fickó, de jóval egyenesebb és segítőkészebb, mint némelyik szépen manikűrözött, halkszavú nővérke. Csendes volt az osztály, az ápoló feltett lábbal motoros videókat nézegetett a youtube-on, feketekávét kortyolgatott egy kritikátlan méretű bögréből és időnként vakaródzott. Megnyugtató látványt nyújtott, akár egy pihenő bernáthegyi.

– Miért is ácsorogsz a kezelőajtóban – mordult fel egy idő után fel sem pillantva. Inkább kijelentésnek hangzott, mint kérdésnek.

– Nem tudok aludni.

Az ápoló hátranyúlt, előhúzott egy lázlap tömböt és némi lapozgatás után végre Redre nézett.

– Van kiírva neked szükség esetén járó altató. Kéred?

Red elgondolkodott.

– Nem merek aludni – válaszolta Red az igazságnak megfelelően. – Valami szörnyűség történt velem és elő akar jönni az álmomban is.

Az ápoló lemondó pillantást vetett a monitoron a félbehagyott crossmotoros videóra.

– Gondolom, most elmondod, mi – Sóhajtott. – Oké, de két mondatnál ne legyen hosszabb, hajnali kettő van.

Red hirtelen úgy érezte, mindjárt sírva fakad, ami utoljára úgy hatéves korában fordult elő. Nem volt jó, semmi nem volt jó, semmi nem stimmelt. Pontosan tudta, hogy örültséget fog mondani, és azt is, hogy pszichotikusnak lenni nem ilyen. Volt már pszichotikus, akkor az örültségek tökéletesen logikus, tényszerű valóságnak hangzottak. Ez most szimplán elmebeteg képzelgésnek hangzott, saját maga számára is.

De legalább a megfelelő helyen dumál ilyesmit.

– Hát... Valami nagy... valami megevett engem.

Az ápolónak szeme sem rebbent. Majdnem húsz éve itt dolgozott, nehéz volt meglepni.

– Aha. És mondd, sokáig szeretnél még idebent hűsölni?

Red úgy döntött, ez költői kérdés volt, de azért nemet intett a fejével.

– Akkor szerintem ezt ne sokat hangoztasd.

Volt benne valami.

Most kellene elkérni az altatót, és visszafeküdni az ágyba, Red mégsem mozdult. Egy darabig hallgattak, végül Red összeszedte a bátorságát.

– Péter... Kérdezhetek valamit? – A hallgatást beleegyezésnek vette. – Hogyan kerültem be?

– Honnét tudjam, nem voltam beosztva tegnap – Az ápolón látszott, hogy ennek megtárgyalását már nem tartja feladatának. Valamit a terapeutáknak meg a nappalosoknak is hagyni kell. Red azonban tovább ácsorgott szerencsétlenül az ajtóban és várt.

Egy idő után a pasas hatalmas sóhajjal feltápáskodott, kinyitott egy szekrényt és böngészni kezdett a benne lévő mappák között. Kivett egyet, fellapozta és pár másodpercig olvasott. Végül Redre nézett.

– „Mentő szállítja a fiatal nőbeteget ügyeleti időben”, bla, bla... Azt mondja, felvételkor összefüggéstelenül magyaráztál valamiről, ami üldöz... Előtte meg sikítózva rohagáltál a Városligetben. Gondolom, valami jóember egy idő után megelégette és rád hívta a rendőrt vagy a mentőket vagy mindkettőt – Becsukta a mappát és visszatette a helyére, majd Redre nézett. – Nos, akkor kell az az altató vagy sem?

A Városligetben, hát persze! A ligetben volt, épp vihar készülődött, majdnem lefújta a szél a bicikliről, és kora délután olyan sötét volt, mintha esteledne. Bár nem esett, felvette a céges, piros viaszosvásznon esőkabátot, hátha a szél ellen is véd valamit, és

igyekezett gyorsabban tekerni. Igen, dörgött az ég, a felhők szinte a földig lógtak, és teljesen kihalt volt a park, mintha minden élőlény elmenekült volna a közeledő vész elől. Nem gyakran vezetett az útja a Városligeten át, de erre a címre sokkal rövidebb volt errefelé jönni. Az öregasszony a ligetet övező kis utcák egyikében lakott és Red nem először vitt neki csomagot. Kedvelte. Szép cserepesnövények voltak az ajtaja előtt, mindig adott egy kis borraivalót, ráadásul többnyire könnyű dobozokat rendelt, gyógyteákat, péksüteményt, bár most mintha a szokásos tönkölykalácson kívül egy nehezebb, palack formájú csomag is lett volna. Red egy bioboltnak dolgozott, akik környezetbarát módon biciklivel is szállítottak házhoz termékeket és ezért meglepően jól fizettek. A karton rizstejeket rendelő népeket mondjuk feltétel nélkül utálta.

A Városligetben valami történt, amióta utoljára erre járt. Rémllett is, hogy hallott az átépítésről meg az azt ellenző tüntetőkről, de arra nem számított, hogy kordonok állják útját és térítik le a szokásos útvonaláról, pont most, amikor mindjárt zuhog. Megpróbálta a lehető legkisebb ívben kikerülni az építkezést övező kerítést, az egymásra halmozott, óriási betoncsöveket és konténereket. Az ösvény rettenetes állapotban volt, a munkagépek keréknyomai keresztül-kasul szántották, ha nem siet, talán le is szállt volna a bringáról. A ligetvédők kerítésre akasztott molinói csattogtak a szélben, porfelhők kavarogtak, felborult kukák meg sörösdobozok gurultak ide-oda. Red valójában kicsit élvezte a dolgot, kezdte magát akcióhősnőnek érezni, aki egy kihalt, kemény és veszélyes, posztapokaliptikus világban igyekszik eljuttatni a fontos csomagot a célba. Aztán eléugrott az a kutya, félrerántotta a biciklit, és nem annyira akcióhősnősen a bozótban landolt.

Red hirtelen felült az ágyban. Levegőért kapkodott, ömlött róla a víz, és fogalma sem volt, hol van. Percek kellettek, mire felismerte, hogy egy valaha fehér, lepattogzott kórházi ágyban fekszik és egy hatágyas kórterem szemközti falát bámulja meredten. A kutya! A kutyával álmodott, álmában egyszer csak előtte termett egy ösvényen, ő pedig nem akarta elütni, félrerántotta a kormányt, így szépen kifarolt alóla a bringa és beesett valami bokorba.

Valami nem stimmel. Red nem félt a kutyáktól, most meg iszonyatos rettegés fogta el már attól is, ha erre a kutyára gondolt. Megharapta volna a kutya? És ezért ugrik a szeme elé egyfolytában az a kép, hogy valami hatalmas állat gyomrába kerül? Hülyeség, Red értett a kutyákhoz, persze, harapta már meg kutya, de nem, nem kapna idegösszeroppanást semmiféle kutyatámadástól. Basszameg – morogta maga elé. – Kell egy cigi.

A folyosói óra szerint hajnali fél négy volt. A dohányzóban senki sem ült, a kezelőben viszont két piros ruhás mentős, az ápoló meg az ügyeletes orvos nyüzsgött egy igen dühös srác körül. Az ápoló a gyógyszerszekrényből pakolászott, a srác ordított, a többi meg próbálta szóval tartani, amíg elkészül a nyugtató injekció. Red közeledtére behajtották a kezelőajtót, nem, mintha különösebben érdekelte volna a dolog. Majd kialussza az a fiú, vagy nem. Mindenkinek a maga pszichózisa.

A dohányzó padlóján két barna kis csótány szaladt keresztül. Ez új volt, korábban nem voltak csótányok az osztályon, de tőlük éppenséggel nem félt. Jó lett volna kicsit mozogni, sétálni legalább, de a kertbe még nem járhatott le, hajnali négykor mondjuk eleve se engednék ki, a folyosón császkalni tilos, úgyhogy maradt a körömrágás és ujjropogtatás a szekrény méretű dohányzóban. Talált egy kis grafitceruzát (amúgy elég laza ezt széthagyni a zárt osztályon, simán megszúrhatja vele valaki magát. Vagy mást.) és végtelen mintákat fickálgatott valami elrontott ágynemű-kimutató hátuljára. Még egy keresztretjvényt is megfejtett, de hiába. A kutya vissza akart jönni a gondolataiba. Hiába próbálta távol tartani, mindenféle másra koncentrálni, norvég város, hat betű, a kutya eléugrott, szürkén, feketén, sunyin, hat betű, n-re végződik, indokolatlanul rémisztően, és máris érezte, ahol megy fel a pulzusa és kerülgeti a pánik. Talán ha valakivel dumálni lehetett

volna, de csak a mosdó felé csoszogott néha egy-egy pizsamás alak. Végül feladta és lerajzolta a kutyát. Aztán még egyszer. Reggel hatig, amikor megérkezett a nappalos műszak, egész tekintélyes mennyiségű kutyát rajzolt már.

A kutya egyébként tényleg fura volt. Valami nem stimmel vele: nagy testű, szürke-fekete, rövid szőrű keverék volt, de a kisméretű kutyákra inkább jellemző izgága ingerültséggel. Miután Red lenyűgöző manőverével megmentette az életét, a kutya nem rohant oda megszaglászni a bokorban szerencsétlenkedő idegent, hanem lecövekelt az ösvény közepén, sunyin nézett és idegesen izgett-mozgott.

– Jöjjön, segíték! – mondta aztán egy hang. Red az ágaktól még nem látta az illetőt, de biztos nem a kutya volt. – A kutyám miatt esett el? Teljesen megkergül az égdörgéstől, ne haragudjon. Jól van? Miben segíthetek?

A férfi harminc körülnek tűnt, és meglepően jól öltözöttnek. Nem passzolt a helyzethez, sem a kutyához: jól fésült, fekete haja volt, kifogástalan, szürke öltönyt, hajszálcsíkos inget viselt, és sokkal ápoltabbnak tűnt, mint az átlag, viharos parkban korcskutyát sétáltató népek. Amíg Red ezen merengett, a férfi felállította, letámasztotta és megvizsgálta a biciklijét.

– Úgy tűnik, ennek nincs baja. – A hátsó csomagbox teteje valahogy kinyílt a borulásnál, a pasas kíváncsiskodva belekukucskált, majd bele is nyúlt és eligazgatta a tartalmát. – Csomagot visz? Ide a Ciklámen utcába? Remélem, nem volt törékeny, sértetlennek tűnik. – Visszacsukta a box tetejét és Redre nézett. – Magával minden rendben? Jól van?

– Ööö, igen, kösz. – Red leporolta magát. Kissé megviselt, de útra kész volt.

– Szívesen elkísérem egy darabon, ha nem zavarom, tudom, merre a legrövidebb – Red most alaposabban is megnézte magának a pasast. A kutyájával ellentétben nem volt nagydarab, mégis volt valami vészjósló a mozdulataiban.

– Nem kösz. Ismerem az utat. – Red hátragumizta a haját, aztán az oldaltáskából elővette a vizespalackját. Ha már úgyis leszállt a bicikliről, végül is ihat egy kortyot. Vagyis nem, a kulacs üres volt, alig lötyögött valami az alján. A férfi már nyújtotta is a flakonos ásványvizet, mintha mindig lenne egy a keze ügyében.

– Tessék, a magáé. Nem ittam bele – Igazából egész kedvesen mosolygott. Világoskék szemei voltak. – Ne haragudjon, hiszen be sem mutatkoztam, Ervin vagyok. Farkas Ervin. A kutyám csak Kutya. – A kézszorítása meglepően erős volt és mintha a kelleténél tovább tartott volna.

– Red. Kösz a vizet, de mennem kell. – Óriásit dörrent az ég. Még két ilyen, és a nyakába szakad egy dézsa víz. Rednek ehhez nem volt kedve. Ami azt illeti, ahhoz sem, hogy helyes pasikkal és furcsa kutyáikkal ismerkedjen. Fájt a térde, ahogy felszállt a biciklire, de azért tudott tekerni. A férfi még mintha valamit mondott volna – talán vigyázzon magára? – , a hangja beleveszett az égdörgésbe.

Valaki felsikoltott, amitől Red konkrétan leesett a székről és kis híján szívrohamot kapott. Pedig rendes körülmények között nem volt ennyire ijedős. Mármint olyan körülmények között, amikor nem a zárt osztályon üldögél, mert megtámadta egy valódi vagy képzeletbeli... valami. A dohányzó ajtajában egy csontsovány alak sikoltozott, egy idő után kivehető volt a szavaiból a „csótányok! jézusom, csótányok!” kifejezés. Az anorexiás lány volt, akit előző este kísértek fel a nyílt osztályról, mert nem működött együtt a terápiás tervével. Nyilván evést is tartalmazhatott a terv. A lány igazából ijesztebben nézett ki, mint a zárt osztály összes többi lakója együttvéve: Red a testalkata alapján úgy tizenkétévesnek saccolta volna, de az arca egy ösöreg asszonyé volt.

A sikításra odasereglett a kezelőből az épp gyülekező orvosi vizit apraja-nagyja, Red máris kellemetlen reflektorfényben érezte magát, bár a rezidensek, ápolók és a főorvosnő nem feltétlenül rá volt kíváncsi, hanem a csótányokra. Épp nem látszott egy sem.

- Maga is látott bogarat? – Kérdezte a szigorú főorvosnő Redtől. – Vagy elkezdett hallucinálni ez a lány. Egyik jobb, mint a másik.
- Nem, a csótányok igaziak, éjjel láttam kettőt itt a dohányzóban, a Marika néni pedig, a szobatársam azt mondja, a fürdőszobában is vannak. Engem nem zavar, de van, aki fél tőlük.
- Sajnos ez egy régi épület, időnként felbukkannak. – A doktornő hátrafordult a főápoló felé.
- András, legyen kedves, hívja ki az irtókat, de ne egy hónap múlva jöjjenek, mint a múltkor. Maguk pedig – Redhez és a rettegve az ajtófélfába kapaszkodó anorexiás lányhoz fordult. – legyenek szívesek a kórtermekbe fáradni, vizitelünk.
- A vizit jelentőségét Red sosem értette meg: a csapat körbejárta a kórtermeket és mindenkitől megkérdezték, hogy van, van-e panasza. Nyilván van, máskülönben otthon olvasnék vagy a Dunaparton sétálnék éppen. Ugyanakkor ki akarja elmondani a panaszait az ágyában ülve, egy csapat, körülötte ácsorgó embernek, akik közül a felével életében nem beszélt? Persze, voltak, akik kihasználták minden alkalmat a panaszkodásra, Marika néni ismét elmondta, hogy a sátán kiabál a fülébe, az anorexiás lány meg elmondta, hogy jogtalanul tartják fogva és ügyvédet akar.
- Holnap jön a bírói szemle, ők majd megítélik, jogosan tartjuk-e itt. Az igazság az, hogy azt lehet kényszergyógykezelné, aki másra vagy saját magára közvetlenül veszélyeztető állapotban van, Zsuzsa pedig, lássuk be, sajnos elérte azt a pontot. – A meghatározhatatlan korú lány, akit ezek szerint Zsuzsának hívtak, erre makacsul összeszorította a száját és nem felelt. A főorvosnő Redhez fordult.
- Piroska, maga lényegesen jobban néz ki, mint tegnap ilyenkor. Jobban van? – Red ezen komolyan elgondolkodott. Jobban van? Előző nap reggel még teljesen összezavarodva és halálra rémülve, a nyugtatóktól mégis elkábulva feküdt végig a vizitet, nem is emlékezett, hogy beszéltek-e hozzá egyáltalán. Ahhoz képest tényleg jobban.
- Hát igen, csak.... nem emlékszem, mi történt velem, és ez nagyon ijesztő.
- A főorvosnő néhány másodpercig elgondolkodva nézett Redre.
- Talán nem is baj – mondta aztán, és a következő betegágyhoz lépett.

De, baj. Baj. Red ellentétes érzésekkel viaskodott: legszívesebben mindent megtett volna, hogy örökre kitörölje az emlékezetéből annak a napnak a történéseit, ugyanakkor tudni akarta, mivel áll szemben. Ha nem tudja, mi az, hogyan tudja elkerülni, hogy ismét megtörténjen? Red elég bántalmazós könyvet olvasott életében ahhoz, hogy eldönthesse, nem áldozat akar lenni, hanem túlélő. Ahhoz pedig tudnia kell, mi is volt az, amit túlél, és mit kell csinálni, hogy legközelebb ne túlélnie kelljen, hanem képes legyen messziről elkerülni. Ehhez pedig le kell győznie a rettegését és megpróbálni visszaemlékezni a történetekre.

De először kimegy kávéért. Most mondták, hogy jobban néz ki, akkor talán leengedik az automatához.

Másodszor már nem ugrott elé kutya, csak simán elesett. Vagy mégis? Többször is eléugrott ugyanaz a kutya? Red akármennyire erőlködött, egy ponton zavarossá váltak az emlékei. Elköszönt a kutyás pasastól. Továbbtekert. Dörgött az ég. Por ment a szemébe. Szédült. Miért szédült? Márpedig szédült, azért esett el. Feltápázkodott és tolt a biciklit, vagyis inkább arra támaszkodva botorkált tovább. Már majdnem ott volt a Ciklámen utcában, amikor lassan elkezdtek hullani a hatalmas esőcseppek.

A házhoz érve már hányingere is volt. Letámasztotta a biciklit a kapualjban, itt védve volt az eső elől, leült a földre és nagyokat sóhajtott, hátha attól legalább a hányinger elmúlik. Elkaptott volna valami vírust, vagy mi ez? Kortyolt párat a férfitől kapott vízből, attól kicsit felfrissült. Fura íze volt. Fel kell mennie a másodikra az öregasszonyhoz, felviszi neki a csomagot, és kér tőle egy aszpirint. Nem. Felhívja Edinát, hogy érte tud-e jönni. Bár kétséges,

ebben a viharban. Megkéri az öregasszonyt, hogy hadd várja meg nála, amíg eláll az eső és jobban lesz? Valami ezek közül.

A lépcsőfokok aránytalanul magasnak tűntek, alig bírt fellépni egyikről a másikra. A körgangos ház udvara mintha elmozdult volna, mintha egy torzító tükrőben látná: a falak hullámzóttak, a ablakok és az ajtók hol picurkának, hol óriásinak tűntek. A színekkel is történt valami. Red a korlátot szorítva kapaszkodott felfelé.

Nyitva volt a néni bejárati ajtaja? Vagy összeszedte magát, becsengetett, és arra nyílt ki? Mégis mintha nyitva lett volna az ajtó, és Rednek felrémlett, hogy ez szokatlan. Még úgy is, hogy közben hullámzik és hol megnő, hol összezsugorodik az ajtókeret, amibe kapaszkodott.

Az ajtónyílásból azonban nem az öregasszony, hanem a kutya dugta ki az orrát, majd megjelent az iménti férfi is. Mit keres itt...? Vele is furá volt valami, mintha korábban máshogy nézett volna ki...

- Mit... mi.... miért ilyen nagy a szemed? – dadogta Red hányingerrel küszködve. Akárhogyan erőlködött, nem tudott visszaemlékezni, mi történt ezután.

A bírói szemle egy vicc volt. A Múmiák, akik pontosan ugyanúgy néztek ki, mint néhány évvel ezelőtt, letáboroztak a zárt osztály ebédlőjébe, maguk elé tornyozták az előző látogatásuk óta érkezett páciensek kartonjait, a betegek pedig, már, aki tudott, sorban eléjük járultak. Aki nem bírt kikelni az ágyból, ahhoz becsoszogtak, de most épp mindenkinek el kellett hagynia a szobáját, mivel csótányirtás folyt. A csótányirtás egy tetőtől talpig sárga vegyvédelmi ruhába öltözött fickót jelentett, aki a hátán hordott konténerből irtószert spriccelt a sarkokba.

Red az ebédlőben várakozott, amíg az anorexiás lány hasztalanul fejtegette antipszichiátriai nézeteit az öreg jogászoknak. A két dauerolt, őszhajú néni oda sem figyelve bólogatott, a bácsi pedig golyóstollal körmölt a papírjaira. Zsuzsa mindenesetre jegyzőkönyvbe vetette, hogy tiltakozik zárt osztályi elhelyezése ellen. Ezután Redet szólították: leült eléjük a székre és türelmesen kivárta, míg azok csigatempóban kinyitják a mappáját és elolvassák bekerülésének körülményeit.

Az egyik öregasszony szemüvege fölött Redre nézett.

– Elmondaná kedvesem, a saját szavaival, miért került az osztályra?

Red sóhajtott. Nem akart tiltakozni a kezelése ellen. Legutóbb meggyógyult itt, bár akkor más volt a baja. Most nem tudta, mi a baja, mindenesetre a gyógyszerek, már amikor nem cseréte el őket cigire, valamelyest csökkentették a rettegését és segítettek abban, hogy legalább végig merje gondolni a történeteket. Ha nem tiltakozik, akkor pedig az egész csak formáság. Mondjuk, ha tiltakozik, többnyire akkor is, bár állítólag egyszer régen volt valaki, aki hallott valakiről, akit a bírói szemle nem kötelezett a kezelésre és el kellett engedniük.

– Régebben már voltam egyszer pszichotikus, és gondolom, az jött vissza... legalábbis valami rémisztő történt velem és nagyon... – Észrevett valamit a folyosón és elakadt a szava. Már látta valahol azt a férfit. A csótányirtó volt az, a permetezés végeztével levette az arcát is védő sisakot és a főnövérral tárgyalt odakint az ebédlőajtó előtt. Szakállas, nagydarab ember volt, és Red ismerte őt, tudta, hogy ismeri, de honnan?

Szorosan körbeölelte a nyálkás tömlő, a szájába meleg, ragacsos folyadék hatolt, alig bírt mozogni és fuldokolva próbált kiutat találni a rettenetes csapdából. Egyszer csak fény hasított a szemébe, és főleg, levegő! Levegő is jött a fényvel. Kezek ragadták meg és húzták valamerre, kifelé, ki a fényre. Sötét foltok ugráltak a szeme előtt, próbálta kidörzsölni a nyálkát az arcából, így is percekbe telt, mire képes volt körülnézni.

Egy ódivatú bútorokkal berendezett szobában volt, ami csak nyomokban emlékeztetett szobára: a fotelokat felborították, a szoba közepén nagydarab, szakállas férfi guggolt és

valamilyen hatalmas, döglött állattal vagy állatbőrrel foglalatосkodott. Mellette kinyitott szerszámtáska, kardszerű fegyver és egyéb, ismeretlen rendeltetésű, de veszélyesnek tűnő tárgyak. A nyitott ablakszárnyakat a viharos szél csapdosta, az eső hangjába hirtelen szirénaszó vegyült.

Vérszag volt és még valami más is, valamilyen állatszag.

Red csak ült a szoba közepén, próbált valami használható gondolatot találni, de a gondolatok továbbsiklottak a fejében, csak döbbenet és rémület maradt utánuk.

– Mi... micsoda... maga... – A szavak se nagyon akartak előkerülni. A nagydarab férfi felnézett, bosszúsan az ablak felé hallgatózott.

– Máris itt van a rendőrség – morogta. – Sietni kell. Maga menjen is azonnal, ne találják itt.

– De... de mi...?

– Menjen, tűnjön el innen, itt még nem biztonságos! Futás! Keressen valami védett helyet és pár napig csak pihenjen. Rendbe fog jönni, nincs baja, viszonylag gyorsan ideértem.

Red tovább hezitált. A szirénahang észrevehetően közeledett. A férfi segítette Rednek felállni és az ajtó felé terelgette, majd ki a gangra.

– Nyugi. Rendbe fog jönni. Menjen.

– De... ki maga?

– A Vadász vagyok. És most tűnés.

Red lerohant a lépcsőkön, ki a néptelen utcára. Ruhái cafatokban lógtak. A szakadó eső pillanatok alatt lemosta róla a nyálkát, és már rég nem tudta, merre jár, de csak rohant tovább, el innen, amilyen messzire csak bír.

A Múmiák csak egészen kicsit lepődtek meg, amikor Red a mondat kellős közepén felpattant és kirohant az ebédlőből. A csótányirtó épp akkor lépett ki a zárt osztály ajtaján. Behúzta maga után az üvegajtót, kattant a zár, és észrevette az utána rohanó Redet. Látszott, hogy felismerte, majd alig észrevehetően nemet intett a fejével, és továbbhaladt a liftek felé. Red másodpercek alatt eldöntötte, mit fog csinálni. Túlélő lesz, nem áldozat. De ehhez utol kell érnie a férfit. Elővette legszerényebb mosolyát és a kezelő előtti pultnál üldögélő ápolóhoz fordult.

– Ápoló úr, lemehetnek egy kávéért? Napi egyszer lemehetnek és ma még nem voltam.

Az ápoló fel sem nézett, csak megnyomta az ajtónyitó gombot.

Red rohant, ki a folyosóra, le a lépcsőn. Az épület kijáratánál érte utol a férfit.

– Várjon!

A férfi megfordult, szemlátomást nem örült az utána rohanó lánynak.

– Nem lenne szabad... – kezdett bele, de Red a szavába vágott.

– Mit kell... – Alig kapott levegőt, teljesen kifulladt a rohanástól. – Mit kell tennem, hogy én is vadász lehessenek?